

MISSATGES ELECTRÒNICS, MOLTS I DE MOLTS COLORS

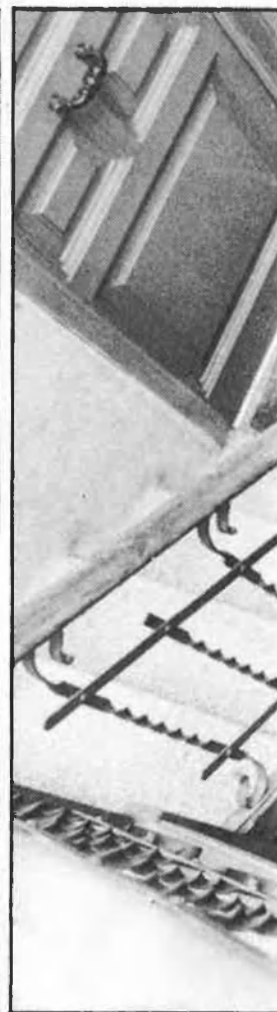
Us parla un contestador automàtic... ¿Què passa?

«Us parla el contestador automàtic del 352.48.69. ¿Què passa? ¿Aneu a quedar-vos muts o sou prou valents per a contestar? ¿Esteu disposats a sentir impertinències, a continuar escoltant la meua veu freda i impersonal? No us talleu: podeu insultar-me. Això sí, cal que espereu que sone el senyal».

Fúlvia Nicolàs

«**U**s parla el contestador automàtic de **Toni Butxana**. Quan sentiu aquestes paraules, el detectiu serà mort sobre el seu llit, i no precisament de mort natural. No cal que deixeu cap missatge en sentir el senyal: seria inútil».

No m'havia equivocat de telèfon. Era la veu del mateix Butxana, inconfusible, la que sentia a l'altre costat del fil, gravada en el contestador. Confosa, però, vaig tornar a marcar el número. La resposta fou la mateixa. Aquesta vegada vaig esperar que es tallés la comunicació, després d'un llarg silenci. Dues trucades més, i vaig marcar el 091. Era un policia amable, i escoltà amb paciència les meues excitades explicacions. «Senyoreta, no s'hi capfique. Si sabés vosté les barbaritats que la gent fa dir impunement als seus contestadors automàtics... Mire, sense anar més lluny, fa una setmana van denunciar-ne un que deia obscenitats, i que anunciava el seu número en els wàters d'un col·legi de xiquetes... No fou gens difícil detenir-ne el propietari, un antiquari paralític que havia fet conxorxa amb l'encarregat de manteniment d'aquella escola de monges. I si veiéu vosté, jaquell telèfon havia enregirat més trucades que el programa del Gabilondo! «Instrucció pública», en deia l'antiquari, un republicà guillat que havia estudiat a la Institución Libre de Enseñanza...

«¿Què m'ha d'explicar a mi de contestadors automàtics? Mire, segur que el seu amic és un psicòpata morbós, ansiós d'assabentar-se de les reaccions d'amics i coneguts davant una mort inesperada... Senyoreta, fa tres dies que he acabat un curset de psicologia aplicada, d'aquests que organitza el SUP amb el suport de la Conselleria de Cultura... Sóc un policia il·lustrat, jo». I va penjar.

M'havia convençut, i és que és ben

cert, això dels contestadors automàtics. Ens toca sovint, als qui ens guanyem les garrofes amb aquesta feina, trucar gent d'aquesta important que té contestadors a casa, i no hi ha dia que no ens quedem sense alé. Epatats, vaja, sense resposta.

«Hola. Som l'**Associació d'Escriptors en Llengua Catalana**. En aquest moment no hi ha ningú al despatx. Estem molt enfeïnats amb el Simposi de Literatures Europees d'Àmbit De-

mocràtic Restringit, així, doncs, si sona el xiulet podeu deixar el vostre missatge... i si no sona, més val que truqueu la setmana que ve». Impertinents, els plumífers. El dia que vàrem trucar sí que sonava, el xiulet, però la veu insolent que el precedia —juraria que era la del **Jaume Fuster**, si bé enllaunada— ens va deixar muts. Vam decidir tornar a intentar-ho, perquè era un afer urgent. Una vegada més ens vam quedar sense paraules. A la tercera, però, ja estàvem decidits. Aleshores, però, va contestar un xicot, en directe. «¿Digui?». «Inaudit», vam pensar. «Així, doncs, aquests poca-vergonyes estaven esperant al costat del telèfon a veure com fa el ri-

Zafiros —el grup de *chungui*-pop-macarra revelació de l'any— que feia més o menys així: «Cuando más te quería... me dijhte que no, me dijhte que no, cuando más te quería... Després de molta guitarreta i molta tragèdia andalusa, al contestador de les noies apareixia una veu xiuxiuejant. «Doncs ara nosaltres no hi som, potser més tard hi serem... mentrestant, digueu-nos coses... ¡ep! ¡però no parreu fins que soni el pitu!». «El xiulet, reines, ¡el xiulet!», puntualitzaven el noranta per cent dels que deixaren gravat algun missatge. El pare de l'Assumpció, però, fou més explícit: «¡I ara! ¿Què és, aixó? Molt poc seriós, em sembla. ¿Que vo-

ment. S'hauran d'esperar que soni el xiulet, que jo acabo la feina i me'n vaig». La veu, d'allò més convincent, a càrrec de **Ramon Barnils**.

Però, malgrat les aparences, hem sabut que la de Maresma i Noguera no és una idea original. Segons sembla, fou **Quim Monzó**, un altre botiguer radiofònic, l'autor de la idea del lladre, amb una memorable gravació que deia, si fa no fa: «Elz zenyorz no hi zón, a caza. Jo zóc el lladre, i ho eztic afanant tot: ja tinc la tele, i la ràdio, i m'emporto el video... però si volen alguna cosa poden deixar el missatge quan zoni el xiulet, que el contestador automàtic no em fa cap paper, a mí, no me'l penzo emportar...».

Monzó és, segurament, un dels més divertits usuaris d'aquest servei pel qual la Telefònica de Solana cobra al voltant de les dues mil pessetes al mes. «Us parla el criat automàtic de la família Monzó. Els senyors no són a casa. Si volen deixar algun missatge, poden parlar quan soni el senyal». Cerimoniós. També n'ha tingut algun de cruel, però. Hi ha qui assegura que ha trucat algun dia de bon matí a casa de Monzó. «Síiii?» contesta una veu endormiscada. El presumpte despertador involuntari esbossa mil excuses. «Que no, que no, que no m'has despertat... que no estic a casa, *tio*, ¡que et parla el contestador automàtic!».

D'un conegut director de cinema, ens n'han explicat una de semblant. «¿Digui?» diu la seua veu en el contestador, amb molta naturalitat, i deixa un llarg espai de silenci. Quan l'il·lús interlocutor ja ha tingut temps d'explicar el motiu de la trucada, la mateixa veu l'interromp: «que no, que no, no m'expliquis res, que no estic a casa... et parla el contestador automàtic, així que ara, quan soni el senyal, hauràs de repetir tot aquest rotllo». Bèstia. L'última de Monzó, però, també és ben especial. Ni una paraula: un terrabastall fortíssim, com si el telèfon caigués a terra i es trenqués en mil bocins, seguit del senyal, agut com sempre. ¿Qui gosa parlar després de tal cataclisme?

Vázquez Montalbán,
Núria Feliu, Quim
Monzó i Monleon.
Contestadorinò-
mans, tots.

dícul la gent que truca... no, ens enganxareu, xavals». Pletòrics de satisfacció, li vam penjar als nassos, sense dir ni piu.

La periodista **Assumpció Maresma**, cohabitadora d'un pis de l'Eixample barceloní amb la reportera «tevedosera» **Núria Noguera**, també en té, de contestador automàtic. I, a més, el canvia cada setmana. Ara fa quinze dies s'hi podia sentir una cançó dels

leu que es pensin que és una casa de barrets?».

Ignorem, però, quina fou la reacció del **senyor Maresma** en sentir el contestador automàtic de la setmana passada. «Que no, que no, que no hi són... seguríssim que no hi són, seguríssim que si elles hi fossin no hi seria jo, ¡que jo sóc el lladre! Per això es faran càrrec, ¿oi?, que no els pugui ni tan sols deixar l'encàrrec personal-

Marqués: «Ahora no estoy en casa; me he ido de paella».

Tampoc no sembla que gosàs contestar ningú les paraules que **Jaume Vallcorba plana**, l'editor dels Quaderns Crema, deixà gravat un dia al contestador familiar: «Us parla el molinet de café. El contestador automàtic se n'ha anat de vacances, però si voleu deixar algun missatge, podeu provar a parlar quan sone el senyal». I encara es plany, el bon senyor, que no li van deixar cap missatge. ¿Quines garanties ofereix, un molinet de marca desconeguda?

Sorprenent també, i més bífid que bilingüe, és el missatge que sentírem, un dia, fa mesos, en el telèfon del sociòleg Josep Vicent Marqués. «Hola. Soy Josep Vicent Marqués. Ahora no estoy en casa, he salido fuera a comer una paella, a ver si así me destrozo definitivamente el estómago. Si queréis dejar algún mensaje, hablado cuando suene la señal. Gracias per trucar. Salut». Aquests antipatriarcalistes, sempre tan desitjosos de desvetllar la tendresa femenina. I aquests bilingües, que gasten tanta cinta de *cassette* amb les dobles versions. **Manuel Vázquez Montalbán**, per exemple, és capaç de tenir l'oïdor amorrat a l'auricular minuts sencers abans no acaba de presentar-se: «Aquest és el telèfon de Vázquez Montalbán. Si vol deixar algun missatge, si us plau, parli després de sentir el senyal. Este es el teléfono de Vázquez Montalbán. Si quiere... etc.». Una ruïna, si el truques des d'una cabina. També fa repetició de la jugada, si bé en una llengua més inesperada, l'escriptor i crític **Francesc Parcerisas**. «Dos-zero-quatre-tres... (el número de telèfon sencer). Si vosté vol deixar algun missatge, si

us plau parli després de sentir el senyal. Two-zero-four-three... let your message... etc.». L'accent de la senyora o senyoreta que fa la versió anglesa, perfecte. Nadiua, segur.

Els bilingües, però, abocats a una emergència, sempre s'acaben decantant per una de les dues llengües. «Hola, ahora subo», diu a vegades el contestador de Marqués.

Un altre valencià, aquest de Torrelblanca, l'incomparable **Ai-Mare-de-Déu Fabregat**, aconseguí notables graus de subtileza en la utilització del seu contestador, en el breu temps que trigà a adonar-se, segons assegura, «que és un servei massa car». L'indolent oïdor, alarmat, podia trobar-se un dia amb un contestador felí, el gat —¿o era gata?— del senyor Amadeu, que miolava una estona abans de sentir el senyal. L'endemà, si gosava tornar a intentar-ho, ja no era el gat el qui contestava, sinó una orquestra sencera tocant «limno» —l'Himne de las nuevas glorias a España, s'entén—. Eren altres temps, quan l'ara director regional del centre regional de TVE es podia permetre aquestes bromes.

El recurs musical, d'allò més clàssic, és freqüent en els contestadors dels usuaris melòmans i dels menys imaginatius, o dels més apressats. **Carme Grau Ribot**, la periodista andorrana, en té un la mar de simfònic. I **Pep Domènech Part**, el músic, en té un altre que igual interpreta Purcell que ens obsequia amb un fragment de sarsuela. El missatge parlat que acompanya aquestes respostes musicals, però, sol ser molt convencional: la veu freda, impersonal, que insta

amb mal dissimulada energia a deixar gravat un missatge després que sone el xiulet. Fins i tot el de **Joan Monleon**, abans tan divertit, contesta ara amb un inqüestionable «us-parla-el-contestador-automàtic-de-Joan-Monleon-Ara-no-m'hi-puc-posar-aixique-si-voleu-deixar-algun-missatge-parleu-quan-sone-el-senyal...».

I desvetlarem un secret, sense esmentar noms: és freqüent que el propietari absent grave una contestació en la qual assegura no poder posar-se al telèfon, malgrat ser a casa. Una forma com qualsevol altra de despistar els possibles lladres, amb el defecte, però, que si vol ser realista hauria d'acompanyar-se amb una acurada *mise-en-scène*: finestres obertes de bat a bat, llums encesos en totes les cambres i un pertinaç aparell de ràdio engegat nit i dia, fent veure que els amos són a casa.

Tot i que la major part dels contestadorinòmans tenen una certa experiència, que els dona gran aplom a l'hora de gravar la contestació automàtica, caldria esmentar també les bones animetes, aquests que són tan bones persones que pateixen en gravar la freda salutació electrònica. És el cas, per exemple, de la **Núria Feliu**, que fa patir moltíssim quan, amb un filet de veu, improvisa una tendra salutació, plena de promeses: «Hola... sóc la Núria. Aaaaara no puc contestar, però deixeu-me el vostre nom i el número de telèfon i ja us trucaré. Moltes gràcies». De res, Núria, només volíem sentir el contestador. És reconfortant.

I ara, quan ja hem dit tot el que sabem, només ens resta demanar excuses als qui, involuntàriament, han col·laborat en la realització d'aquest curset accelerat de contestadors. Si algú d'ells pensa registrar la patent d'una resposta original que ens avise, per favor, que ací en fem col·lecció. I, sobretot, que ens perdonen aquells que, quan experimentàvem sobre el terreny, féu la casualitat que estiguesen a sa casa. Ens hem quedat, per això, sense sentir els contestadors —que ens havien assegurat força interessants— de gent con **Raimon, Lluís Llach** o **Terenci Moix**. En venjança, els vàrem penjar el telèfon quan contestaven en persona, amb la millor intenció. A veure si s'assabenten d'una vegada que la gent important ha de posar el contestador sempre, encara que no els agrade. *Noblesse oblige*, ¿no?

I pel **Butxana**, no patesquen: el xic està un poquet guillat, però és simpàtic. I està ben viu. □